

Procesul de la NÜRNBERG

Procesul de la Nürnberg a reprezentat un aspru rechizitoriu împotriva războiului, a violenței și forței ridicate la rangul de normă etică și politică în stat. În Hotărârea Judecătorească se spune în mod categoric: "În concepția Tribunalului, renunțarea solemnă la război, ca instrument al politicii naționale, implică faptul că războiul, astfel conceput, este, în Dreptul Internațional, nelegitim. Acei care îl pregătesc sau îl conduc, determinând prin aceasta consecințe inevitabile și teribile, comit o crimă. Or războiul < pentru reglementarea diferențelor internaționale >, războiul folosit de un stat ca < instrument al politicii naționale > cuprinde în mod sigur războiul de agresiune..."

Folosirea forței în raporturile dintre state trebuie interzisă pentru totdeauna. Aceasta este una dintre marile probleme imperative ale prezentului, și Nürnbergul constituie un argument de o uriașă valoare.

Mai este oare necesar să răscolești trecutul? Unul dintre avocații criminalilor de război rostea patetic la Nürnberg : "Aici, la Nürnberg, mă gândesc la simplul și frumosul dicton al evului mediu german : Geschehenes hat keinen Umkehr (Ceea ce s-a petrecut nu se poate schimba)." Cu alte cuvinte : Nu are rost să se mai revină asupra trecutului pentru că tot nu se mai poate face nimic.

Așa să fie oare ? Oare simpla uitare a unor decenii care au împins omenirea la marginea unei catastrofe totale, amenințând popoare întregi cu sclavia pentru generații și generații, poate ajuta umanitatea în drumul ei spre progres ?

"Conștient de necesitate de a stabili un text autentic al Procesului marilor criminali de război germani, Tribunalul Militar Internațional a hotărât publicarea dezbaterilor. Această lucrare este editată în cele patru limbi - franceză, engleză, rusă și germană - folosite în cursul audierilor. Documentele reținute ca probe sunt reproduse doar în textul lor original.

Primul volum cuprinde documentele oficiale fundamentale, anterioare începerii dezbaterilor, sentința Tribunalului, precum și condamnările care formează concluzia. Volumele următoare sunt consacrate dării de seamă integrale a dezbaterilor, începând cu audierea preliminară, din 14 noiembrie 1945, și terminând cu audierea finală din 1 octombrie 1946... Dezbaterile Tribunalului Militar Internațional au fost stenografiate și au făcut obiectul unei înregistrări sonore..."

Rândurile de mai sus reprezintă cuvântul înainte cuprins în primul din cele 43 de volume cu scoarțe albastre, groase de aproximativ 600 de pagini fiecare. Paginile au ca indice calendarul aceluși an în care au fost dezvăluite în fața istoriei crimele fascismului hitlerist comise împotriva tuturor popoarelor, inclusiv a poporului

german, împotriva celor mai sacre idei ale justiției și echității umane, ale demnității.

Ne aflăm în fața unui adevărat document-fluviu. Procesul-verbal complet cuprinde peste 4 000 000 de cuvinte. Traducerea în cele patru limbi a necesitat 6 000 000 de foi de hârtie. O greutate de peste 20 de tone... Acuzarea a prezentat 2 630 documente și a citat 33 de martori; apărarea, la rândul ei, 2 700 de documente și 64 de martori.

În cursul celor 403 audieri publice au fost prezentate în plus de către apărare 143 depoziții în scris. Au mai fost prezentate 1809 depoziții în scris emanând de la diverși martori, iar 6 rapoarte au rezumat cuprinsul unui mare număr de alte depoziții; 38 000 de depoziții scrise, semnate de 155 000 persoane, au fost prezentate în legătură cu șefii politici, 136 213 cu privire la SS; 10 000 asupra SA-ului, 7 000 asupra SD-ului; 3 000 privitoare la Marele stat-major și O.K.W.-ul și 2 000 despre gestapo.

Documentele acuzării au fost descoperite și prezentate de către fiecare dintre părți. Cine erau acuzații ? Conducătorii fostului Reich hitlerist, ai regimului fascist care a adus moarte și pustiere atâtor popoare.

Adolf Hitler, fostul cancelar al Reichului, inspiratorul principal al acestei "noapți negre" de ani de zile, căzută asupra lumii, s-a sustras de la judecată sinucigându-se.

Alți trei foști demnitari naziști - Himmler, Göbbels și Robert Ley - au procedat la fel.

Toți ceilalți conducători naziști, cu excepția lui Martin Bormann care a dispărut, au compărut pe banca acuzării.

Îi prezentăm în lumina acuzațiilor formulate împotriva lor în Actul de acuzare (ședința din 20 noiembrie 1945).

Hermann Wilhelm Göring. Conducător al partidului nazist. Între 1932 - 1945 a fost șeful suprem al SA, general al SS, membru și președinte al Reichstagului, ministru de interne al Prusiei, șef al poliției prusiene și al poliției secrete a Prusiei, șeful Consiliului de stat prusian, directorul planului de patru ani, ministru al Aerului, comandant suprem al forțelor aeriene, președintele Consiliului ministerial pentru apărarea Reichului, membru al Consiliului secret al cabinetului, șeful trustului industrial "Hermann Göring" și locțiitor numit al lui Hitler.

Profitând de poziția pe care o deținea, de influența și de relațiile de strânsă prietenie cu Hitler, Göring a favorizat ascensiunea la putere a conspiratorilor naziști și întărirea influenței lor asupra Germaniei, a favorizat pregătirea militară și economică a războiului, a participat la alcătuirea planurilor conspiratorilor naziști de pregătire și dezlănțuire a unor războaie de agresiune, a unor războaie care au violat tratate, acorduri și angajamente internaționale, a autorizat și a condus direct săvârșirea de crime de război, de crime împotriva umanității, de crime împotriva unor persoane și bunuri.

Joachim von Ribbentrop. Conducător al partidului nazist. Între 1932 - 1945 a fost membru al Reichstagului, consilier al lui Hitler pentru problemele de politică externă, reprezentantul partidului hitlerist în chestiunile de politică externă, delegat special al Germaniei hitleriste pentru dezarmare, ambasador extraordinar, ambasador la Londra, organizatorul și directorul serviciilor Ribbentrop (Dienststelle), ministru de externe al Reichului, membru al Consiliului secret al cabinetului,

membru al statului-major politic al lui Hitler la Cartierul general, general al SS.

Ribbentrop a favorizat ascensiunea la putere a conspiratorilor naziști, a participat la alcătuirea planului politic și la pregătirea de către conspiratorii naziști a războaielor de agresiune, a luat parte la executarea planurilor de politică externă ale naziștilor și și-a asumat responsabilitatea executării lor, a autorizat și a condus direct săvârșirea de crime de război, crime împotriva umanității și, în mod special, de crime împotriva unor persoane și bunuri în teritoriile ocupate.

Rudolf Hess. Conducător al partidului nazist. Între 1921- 1941 a fost adjunct al lui Hitler, ministru fără portofoliu al Reichului, membru al Consiliului ministerial pentru apărarea Reichului, membru al Consiliului cabinetului secret, succesor desemnat al lui Hitler, general al SS și general SA.

Ca și ceilalți acuzați, Hess a contribuit la ascensiunea la putere a conspiratorilor naziști și la consolidarea influenței lor asupra Germaniei, la pregătirea militară, economică și psihologică a războiului; a participat de asemenea la celelalte acte criminale ca și acuzații Göring și Ribbentrop.

Ernst Kaltenbrunner. Conducător al partidului nazist. Între anii 1932 - 1945 a fost general SS, membru al Reichstagului, general de poliție, secretar de stat al siguranței austriece, însărcinat cu poliția austriacă, șeful poliției vieneze, șeful serviciului central de siguranță al Reichului hitlerist, adjunct direct al lui Hitler.

Prin funcțiile și activitatea sa a contribuit la consolidarea controlului asupra Austriei acaparate de conspiratorii naziști, a autorizat și a condus direct săvârșirea de crime de război, crime împotriva umanității prin sistemul lagărelor de concentrare.

Alfred Rosenberg. Unul dintre cei mai vechi membri ai partidului nazist (1920 - 1945). A fost conducător (Reichsleiter) al partidului nazist, însărcinat cu problemele de ideologie și politică externă, șeful cotidianului nazist "Völkischer Beobachter", șeful serviciilor de politică externă ale partidului, delegat special pentru formarea spirituală și ideologică a membrilor partidului nazist, ministru pentru teritoriile ocupate din est, general SS și general SA.

Rosenberg a fost învinovățit de aceleași crime ca și toți ceilalți mari criminali de război.

Hans Frank. Membru conducător al partidului nazist. Între 1932 - 1945 a fost general SS, membru al Reichstagului, ministru fără portofoliu, comisar al Reichului pentru justiție, președintele Camerei internaționale de Drept și al Academiei germane de drept, șeful administrației civile din Lodz, șeful administrativ suprem al districtului militar al Prusiei occidentale, Poznanului, Lodzului și Cracoviei, guvernator general al teritoriilor poloneze ocupate.

Wilhelm Frick. Membru conducător al partidului nazist. Între anii 1932 - 1945 a fost general al SS, ministru de interne, ministru de interne al Prusiei, conducător al alegerilor din Reich, șeful serviciului central pentru unirea Austriei cu Reichul german, director al oficiului central de încorporare a regiunii sudeților, Memel-ului, Danzig-ului și a teritoriilor ocupate din Est, director al Biroului central pentru protectoratul Boemiei și Moraviei, guvernului general pentru Styria inferioară, Carintiei superioare, Norvegiei, Alsaciei și Lorenei, precum și

al tuturor celorlalte teritorii ocupate, protector al Reichului pentru Boemia și Moravia.

Robert Ley. Membru conducător al partidului nazist. Între 1932 - 1945 a fost Reichsleiter, membru al Reichstagului, șeful Frontului german al Muncii, general SA și coorganizator al Inspecției centrale a serviciilor pentru mâna de lucru străină.

Fritz Sauckel. Vechi membru al partidului nazist (1921 - 1945). A ocupat posturile de gauleiter și Reichsstatthalter (guvernator) al Turingiei, membru al Reichstagului, însărcinat plenipotențiar pentru mâna de lucru în cadrul planului de patru ani, coorganizator, împreună cu Ley, al Inspecției centrale a serviciilor mâinii de lucru străine, general SS și general SA.

Albert Speer. Membru conducător al partidului nazist. Între 1932- 1945 a fost Reichsleiter, membru al Reichstagului, ministru al Reichului pentru armament și muniții, șeful organizației "Todt", plenipotențiar pentru armament în cadrul planului de patru ani și președinte al Consiliului armamentelor.

Walter Funk. Membru conducător al partidului nazist. Între 1932 - 1945 a fost consilier economic al lui Hitler, deputat național-socialist al Reichstagului, directorul presei din guvern, secretar de stat la Ministerul Informațiilor și Propagandei, ministru al economiei Reichului, ministru al economiei din Prusia, președintele Băncii Reichului, plenipotențiar pentru economie și membru al Consiliului ministerial pentru apărarea Reichului.

Hjalmar Schach. Membru al partidului nazist. În perioada 1932 - 1945 a fost membru al Reichstagului, ministru al economiei Reichului, ministru fără portofoliu și președinte al Băncii Reichului.

Franz von Papen. Între 1932 - 1945 a fost membru al Reichstagului, cancelar al Reichului, vicecancelar sub Hitler, plenipotențiar special pentru Saar, negociator al Concordatului cu Vaticanul, ambasador la Viena și ambasador în Turcia.

Gustav Krupp von Bohlen und Halbach. Între 1932 - 1945 a fost conducătorul societății generale "Friedrich Krupp", membru al Consiliului general economic, președintele Uniunii industriale germane a Reichului și șeful grupului de producție pentru minele de fier și metale ale ministerului economiei Reichului.

Konstantin von Neurath. Membru conducător al partidului nazist. Între 1932 - 1945 a fost general SS, membru al Reichstagului, ministru al Reichului, președintele Consiliului cabinetului secret, protector al Reichului pentru Boemia și Moravia.

Baldur von Schirach. Membru conducător al partidului nazist. Între 1924 - 1945 a fost membru al Reichstagului, conducătorul tineretului hitlerist pe lângă statul-major al comandamentului suprem al SA, Reichsleiter al partidului nazist pentru educarea tineretului, conducătorul organizației "Tineretul hitlerist", comisar pentru apărare al Reichului, Reichsstatthalter și gauleiter al Vienei.

Arthur Seyss-Inquart. Membru conducător al partidului nazist. Între 1932 -1945 a fost general SS, consilier de stat în Austria, ministru de interne și al siguranței în Austria, cancelar al Austriei, membru al Reichstagului, membru al Cabinetului Reichului, director al Administrației civile din Polonia de sud, guvernator general al teritoriilor ocupate în Polonia și comisar al Reichului pentru Olanda ocupată.

Julius Streicher. Membru conducător al partidului nazist. Între 1932- 1945 a fost membru al Reichstagului, general SA, gauleiter al Fraconiei, editor și redactor-șef al jurnalului antisemit "Der Stürmer".

Wilhelm Keitel. Între 1938 - 1945 a fost șeful Înaltului Comandament al Forțelor armate germane, membru al Consiliului ministerial pentru apărarea Reichului și feldmareșal.

Alfred Jodl. Între 1932 - 1945 a fost locotenent-colonel în serviciul Wehrmachtului, colonel, șeful serviciului operațional al OKW, general-maior, șef al statului-major al OKW, general-colonel.

Erich Raeder. Între 1928 - 1945 a fost comandantul suprem al flotei germane, Mare amiral, membru al Consiliului cabinetului secret.

Karl Dönitz. Între 1932 - 1945 a fost comandantul flotei de submarine "Weddigen", amiral, Mare amiral și comandant suprem al marinei germane, consilier al lui Hitler și succesor al lui Hitler în fruntea guvernului german.

Hans Fritzsche. Membru al partidului nazist. Între 1933 - 1945 editor și redactor-șef al agenției oficiale de presă D.N.B., șeful serviciului de informații radio și al serviciului presei metropolitane la Ministerul Propagandei, director în Ministerul Propagandei.

Acuzațiile formulate împotriva marilor criminali de război țineau de trei capitole mari cuprinse în statului Tribunalului Militar Internațional:

Crime împotriva păcii. Ele cuprind: conducerea, pregătirea, declanșarea sau continuarea unui război de agresiune sau a unui război prin violarea tratatelor, asigurărilor sau acordurilor internaționale, precum și participarea la elaborarea unui plan concret sau la un complot pentru realizarea unuia din actele de mai sus;

Crime de război. Ele cuprind: violarea legilor și tradițiilor de război, asasinarea sau tratament inuman, deportarea pentru muncă forțată sau în orice alt scop populațiilor civile din teritoriile ocupate, asasinarea sau tratament inuman al prizonierilor de război, al persoanelor aflate pe mare, executarea de ostateci jefuirea bunurilor publice sau private, distrugerea fără motive a orașelor sau satelor, devastarea nejustificată de necesități militare;

Crime împotriva umanității. Ele cuprind: asasinarea, exterminarea, aducerea în stare de sclavie, deportarea și orice alt act inuman comis împotriva oricărei populații civile, înainte sau în timp de război, precum și persecuții din motive politice, rasiale sau religioase...

Unul din principalele documente revelatoare în această privință și prezentat la Nürnberg este cunoscut sub numele de procesul-verbal Hossbach, datând din 10 noiembrie 1937. El reprezintă stenograma unei reuniuni organizate de Hitler la 5 noiembrie 1937, stenogramă aparținând adjunctului lui Hitler - colonelul Hossbach.

În seara zilei de 5 noiembrie 1937, Hitler a convocat la Cancelaria Reichului pe ministrul de război von Blomberg, pe comandantul suprem al armatei von Fritsch, pe comandantul suprem al marinei Raeder, pe comandantul suprem al aviației Göring și pe ministrul de externe von Neurath. Doi dintre aceștia - von Blomberg și von Fritsch - aveau să dispară între timp de pe scena politică hitleristă.

Este suficientă examinarea cea mai sumară a documentului din 5 noiembrie 1937 pentru a înțelege însemnătatea sa, revelatoare pentru politica de agresiune pe care au desfășurat-o ulterior hitleriștii. Prima și

cea mai importantă problemă expusă de Hitler a fost cea a "spațiului vital" (lebensraum), baza geopolitică și ideologică a agresiunii fasciste:

"Scopul politicii germane este securitatea și salvarea națiunii precum și expansiunea ei. În consecință este o problemă de spațiu. Națiunea germană care cuprinde 85 000 000 de persoane, în virtutea numărului de indivizi și densității lor, formează un nucleu rasial european omogen, neputându-se găsi ceva asemănător" în nici o altă țară. Pe de altă parte, avem astfel justificarea, mai mult ca orice altă națiune, să cerem un spațiu vital cât mai mare... Viitorul Germaniei depinde deci exclusiv de soluționarea problemei spațiului vital."

Dincolo de divalgațiile sale general-istorice, Hitler a precizat în ce fel ar fi posibil "cucerirea cea mai mare cu prețul cel mai mic". El a schițat planuri concrete de agresiune, fixând chiar unele termene și priorități: "Problema germană nu poate fi soluționată altfel decât prin forță, ceea ce niciodată nu s-a făcut fără risc. Bătăliile cu Frederic cel Mare pentru Silezia și războaiele lui Bismarck împotriva Austriei și Franței au însemnat un risc imens, dat totuși rapiditatea acțiunii prusace în 1870 a împiedicat Austria să participe la război."

Documentul Hossbach oferă și alte amănunte asupra întrunirii din 5 noiembrie 1937.

Principalii doi militari - von Blomberg și von Fritsch, respectiv ministrul de război și comandantul suprem al armatei - au obiectat împotriva acestor planuri, insistând asupra pericolelor pe care ele le pot implica pentru Germania. Accentul era pus mai ales pe posibilitatea intervenției aliaților contra Germaniei.

Hitler își pusese în gând să se debaraseze de cei doi generali, care nu manifestau nici un fel de entuziasm pentru planurile sale. Scenariul era complet. Göring, care aspira dintotdeauna cu cunoscuta sa grandomanie la postul de comandant suprem al Wehrmachtului, a sesizat nemulțumirea lui Hitler împotriva celor doi generali, în urma reuniunii din 5 noiembrie 1937. Cu ajutorul lui Himmler el pune la cale cele două "afaceri" : "afacerea Blomberg" și "afacerea Fritsch". În concepția sa totul urma să se desfășoare automat: Hitler în semn de mulțumire îl va numi comandant suprem.

Dar și Göring avea să fie tras pe sfoară. Hitler încurajase tacit aspirațiile lui Göring numai pentru a avea în acesta instrumentul necesar. În fond, Hitler avea de gând să numească comandant suprem pe ... Hitler însuși.

La 4 noiembrie 1938, după demisia lui von Blomberg, dar înainte de afacerea von Fritsch, Hitler l-a convocat pe șeful Cancelariei, Heinrich Lammers.

Iată ce a declarat acesta la Nürnberg despre discuția cu Hitler: "Führerul mi-a spus că ministrul de război von Blomberg a demisionat și că, cu această ocazie, va efectua o serie de schimbări în guvernul Reichului. Apoi führerul mi-a ordonat să elaborez un decret referitor la conducerea Wehrmachtului. Ca directivă führerul mi-a spus: În viitor nu mai vreau să am ministru de război; în viitor nu mai vreau, de asemenea, ca între mine și comandanții supremi ai diferitelor armate ale Wehrmachtului să se mai afle și un comandant suprem și al Wehrmachtului"...

Planul expus de Hitler, la 5 noiembrie 1937, începuse după câteva luni să fie tradus în viață. În martie 1938 fusese invadată

Austria. Urma rândul Cehoslovaciei, după cum era pregătit proiectul de cotropire a întregului continent.

La Nürnberg acuzarea a mai prezentat alte două documente semnificative în această privință: notele stenografice luate de noul aghiotant al lui Hitler, maiorul Schmundh, la 22 aprilie 1938 și la 23 mai 1939.

Primul document rezumă întrevederea lui Hitler cu Keitel, dinaintea atacării Cehoslovaciei. Iată cum era abordat aspectul politic al acestei probleme:

Ipoteza unui atac strategic, efectuat prin surprindere într-o lume pașnică, fără nici o cauză sau justificare posibilă a fost înlăturată. Rezultatul ar fi fost o opinie mondială ostilă care ar putea duce la o situație critică. O asemenea măsură se justifică doar pentru a elimina ultimul adversar de pe continent.

O acțiune consecutivă unei perioade de tensiuni diplomatice, care să ducă în mod progresiv la o criză și să se termine printr-un război.

O acțiune-fulger, în urma unui incident (de exemplu asasinarea unui ministru german în corelare cu o demonstrație antigermană).

Următorul document a fost considerat la Procesul de la Nürnberg ca având o importanță capitală. El reprezintă o verigă de seamă a complotului nazist și se plasează, în timp, între München și atacarea Poloniei.

Documentul reprezintă stenograma conferinței care a avut loc la 23 mai 1939 în biroul lui Hitler din noua Cancelarie a Reichului. La reuniune au participat, în afară de Hitler, Göring, Raeder, Brauchitsch, Keitel, Milch, Halder, mai mulți ofițeri superiori.

Primul obiectiv al declarațiilor făcute de Hitler a fost reafirmarea teoriei "spațiului vital" în numele căreia trebuia, de data aceasta, atacată Polonia:

"...Nu este vorba de a scuti Polonia, și noi am ajuns la hotărârea de a ataca Polonia de îndată ce se va prezenta ocazia (subliniat în originalul documentului) ... Nu putem sconta pe repetarea afacerii cehoslovace. Vom ajunge la război. Sarcina noastră este de a izola Polonia. Succesul acestei izolări este decisiv."

Dar nu era vorba numai despre Polonia. Documentul arată clar:

"Bazele aeriene ale Belgiei și Olandei trebuie să fie ocupate din punct de vedere militar. Nu trebuie să se facă în nici un fel caz de declarațiile de neutralitate."

La 30 august aproape întregul efectiv al armatei germane se afla masat la frontiera poloneză. În vest rămăseseră doar 20 de divizii, respectiv cam aceleași efective pe care francezii le aveau plasate de-a lungul liniei Maginot. În plus, din totalul artileriei grele aflate în vest, trei sferturi luase drumul spre frontiera poloneză. În aceeași zi se știa că la 1 septembrie, ora 4,45, fără nici o declarație de război, coloanele hitleriste vor invada Polonia.

La 1 septembrie războiul a început. O adevărată "armadă" de 1.500.000 soldați hitleriști ataca din două părți teritoriul Poloniei. La 3 septembrie Anglia și Franța răspundeau prin a declara război Germaniei hitleriste.

Presimțea oare atunci clica hitleristă ce o așteaptă ?

Complotul nazist se caracteriza nu numai prin elaborarea și aplicarea unor planuri de agresiune împotriva popoarelor Europei, ci și printr-un lanț întreg de măsuri de zdrobire a rezistenței acestora, de terorizare a populației pașnice. Iată un asemenea exemplu, deloc unic, care făcea parte integrantă din metodele de luptă naziste.

Ordinul de invadare a Belgiei, Olandei și Luxemburgului fusese dat, chipurile pentru a le salva neutralitatea. Trebuia acum organizată zdrobirea oricărei rezistențe în fața înaintării armatei germane, era nevoie de un pretext pentru a lichida forțele lor armate, de a "da o lecție acestor țări."

Dorința de a da această "lecție" izvora din enervarea lui care l-a cuprins pe Hitler (ca și pe comandanții militari de altfel) din cauza rezistenței înverșunate a armatei olandeze. Armata olandeză apăra așa-numita "fortăreață Olanda" - zonă situată în spatele digurilor și cuprinzând practic principalele zone: Haga, Amsterdam, Utrecht și Rotterdam. Trupele germane suferiseră în jurul capitalei câteva înfrângeri. Lucrurile au mers până acolo, încât Hitler a ordonat adunarea unor noi efective în Olanda. În directiva sa, Hitler menționa: "Forța de rezistență a armatei olandeze s-a dovedit mai puternică decât s-a prevăzut. Rațiuni politice, cât și militare, impun ca această rezistență să fie zdrobită."

Reținem termenul -zdrobită-, întrucât el explică multe. Obiectivul ales a fost Rotterdamul. Orașul, lipsit de apărare, a fost supus unui bombardament sălbatic. La procesul de la Nürnberg, doi dintre autorii principali ai acestei drame, Göring și feldmareșalul de aviație Kesselring, au motivat acest act sălbatic printr-o ... "neînțelegere" și ... "nefuncționare perfectă a mijloacelor tehnice". Și aceasta deoarece Rotterdamul a fost bombardat după ce s-au angajat și erau în curs de terminare tratativele de capitulare între garnizoana orașului și reprezentanții comandamentului hitlerist.

Cum explică Göring bombardamentul Rotterdamului? Motivând totul prin "situația precară" a unor trupe germane de lângă Rotterdam și faptul că "unica soluție" pentru degajarea lor era un bombardament aerian. Göring a declarat:

"Am ordonat aviației să trimită un grup care s-a îndreptat în trei valuri de câte 25-30 avioane. Când primul val de avioane a sosit deasupra poziției, negocierile de capitulare erau în curs. Au fost într-adevăr lansate rachete luminoase roșii. Dar avioanele nu au înțeles semnificația acestor semnale și au început bombardamentul. Îmi aduc perfect aminte - erau 36 de avioane bimotoare care au aruncat în special bombe de 50 de kg... Proporția distrugerilor s-a datorat nu bombelor ci incendiilor"...

Sfântă contradicție. Și elocventă. Pentru Kesselring nu funcționa legătura prin radio. Pentru Göring o simplă greșeală... omenească: neînțelegerea de semnale. În realitate era vorba de practica obișnuită a hitleriștilor. În urma bombardamentului ("atacul teribil al bombardierelor în picaj" - se lăuda în aceeași zi postul de radio Berlin) și-au găsit moartea 800 de persoane, s-au înregistrat mii de răniți, iar 78000 de persoane au rămas fără adăpost.

Procesul de la Nürnberg și-a deschis dezbaterile la 20 noiembrie 1945. La 30 august 1946 începea ultimul său act, prin declarațiile finale ale Acuzării. A doua zi, acuzații au avut dreptul la "ultimul cuvânt".

Timp de câte 20 de minute fiecare dintre criminalii de război au repetat aceleași fraze lipsite de sens asupra totalei lor nevinovății, erijându-se în simple instrumente ale lui Hitler.

Toată luna septembrie, Tribunalul a deliberat. În ședința din 30 septembrie 1946 a început citirea Hotărârii judecătorești. Lectura a durat și a doua zi, la 1 octombrie. 185 de pagini tipărite. Un text de peste 100 000 de cuvinte. Documentul prezintă un mare interes și și-a păstrat valoarea incontestabilă până azi.

Încă de la prima secțiune "Regimul nazist în Germania", Tribunalul își păstrează atitudinea:

"Inculparea potrivit căreia acuzații au pregătit și au urmărit războaie de agresiune este de o gravitate capitală. Războiul este un rău ale cărui consecințe nu se limitează doar la statele beligerante, ci afectează întreaga omenire. A declanșa un război de agresiune nu constituie numai o crimă de ordin internațional, ci este crima internațională cea mai mare, care nu diferă de alte crime de război decât prin aceea că le cuprinde pe toate."

Hotărârea Tribunalului trece în revistă principalele acte ale complotului: anexarea Austriei, cucerirea Cehoslovaciei, atacarea Poloniei, Olandei, Belgiei și Luxemburgului, Franței și Angliei, Danemarcei și Norvegiei, Iugoslaviei, U.R.S.S. ...

În următorul capitol: "Crimele de război și crimele împotriva umanității" se arată:

"Dovezile referitoare la crimele de război sunt copleșitoare atât prin numărul, cât și prin claritatea lor. Nu este vorba de a le enumera în detaliu sau de a reaminti toate documentele și mărturiile prezentate în cursul Procesului. Este incontestabil că aceste crime de război au fost comise în proporții necunoscute în războaiele precedente. Ele au fost perpetuate în toate teritoriile ocupate de Germania hitleristă, precum și în marea deschisă, și au fost săvârșite în circumstanțe de o cruzime și oroare greu de imaginat."

Verdictul a fost publicat în aceeași zi. El consemna într-o primă parte vinovăția organizațiilor acuzate. Tribunalul a declarat criminale următoarele organizații ale fascismului hitlerist: conducerea partidului nazist, SS-ul, SD-ul și gestapoul. Alte trei organisme au fost achitate: SA-ul, Cabinetul Reichului și Marele stat-major.

Au urmat condamnările principalilor criminali de război:

Herman Göring - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Rudolf Hess - condamnat la închisoare pe viață.

Joachim von Ribbentrop - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Wilhelm Keitel - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Ernst Kaltenbrunner - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Alfred Rosenberg - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Hans Frank - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Wilhelm Frick - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Julius Streicher - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Walter Funk - condamnat la închisoare pe viață.

Karl Dönitz - condamnat la 10 ani închisoare.

Erich Raeder - condamnat la închisoare pe viață.

Baldur von Schirach - condamnat la 20 ani închisoare.

Fritz Sauckel - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Alfred Jodl - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Arthur Seyss-Inquart - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Albert Speer - condamnat la 20 ani închisoare.

Konstantin von Neurath - condamnat la 15 ani închisoare.

Martin Bormann - condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Cortina se lăsase, dar faptele groaznice dezvăluite la Nürnberg nu trebuie uitate niciodată... Iată de ce ... Nürnberg.

